

לקח מהפרשה,

'נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן...' (יג' ט')

מה קשור נגע הצרעת אל הכהן? (היה צריך להיות כתוב ובא אל הרופא...) מלמדים אותנו חז"ל, שבניגוד לדעת בני האדם הרואים במחלה 'קלקול גופני', עלינו לדעת שאין הדבר כן, אלא כל מחלה נובעת מקלקול בנפש האדם, מחסרון רוחני.

אדם זה שקיבל את הצרעת, נגוע היה בחטא לשון הרע, ולכן היה מחויב לבא אל הכהן, שעליו נאמר: **'שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבקות הוא'** ולכן הוא ורק הוא מסוגל לרפא את חטאי הלשון.

שמעתי סיפור מופלא על רבנית צדקנית שידעה גם היא לרפא את חטא לשון הרע ששמעה אצל אחרים. פעם נסעה הרבנית באוטובוס, ומאחריה ישבו שתי בנות שדיברו לשון הרע על אחת מחברותיהן שהתארסה בליל אמש. השתיים דברו ודברו, וגיננו את הבת ההיא בכל הגינויים האפשריים, ומסקנת הדברים הייתה שצריך לרחם על החתן 'האומלל' שהתארס עימה שאינו יודע אילו חיים מצפים לו עם אישה שכזו...

והנה לפתע הסתובבה הרבנית ההיא אל שתי הבנות ואמרה להן: **'אני מאוד מודה לכן על הדברים ששמעתי זה עתה'**.

הבנות הופתעו ולא ידעו אל מה רומזים דבריה. הרבנית המשיכה וסיפרה להן שהחתן שהתארס עם הבת שדברו עליה הוא לא אחר מאשר בנה, **'ולכן אני צריכה להודות לשתיכן על הדברים כי אני הולכת עכשיו לביתי ואספר לבן שלי את כל הדברים שיצאו מפיכן ואשכנע אותו לעזוב את אותה במהירות האפשרית'**. מיותר לציין שהשתיים נבהלו מאוד, מאחר ולפתע פתאום הבינו את גודל הרעה שעשו, עד כדי כך שבשלהן עלולה לבוא צרה שכזו על הבית, שהחתן יעזוב את הכלה. עיניהן ראו ולא זר את ההשפעה המידית שהייתה ללשון הרע שלהן. הן הבינו שהגזימו בדבריהן, ופנו אל הרבנית ואמרו לה: **'אל תיקחי את העניינים כל כך ברצינות! אנחנו הגזמנו מעט כדרכן של בנות לא התכוונו עד כדי כך שבנך ייפרד ממנה'**. אבל הרבנית שכמובן לא הייתה אמו של החתן, ברצותה לגרום לכך שהבנות הללו לא תעזנה יותר לדבר לשון הרע כל ימי חייהן, עמדה על דעתה שדווקא השיחה הקודמת שהייתה כעין 'משיח לפי תומו' נשמעת לה יותר אמיתית מההתנצלות הנוכחית, ולכן כך אמרה כשתגיע הביתה היא תשכנע את בנה לעזוב את הכלה. הבנות פרצו בבכי, אבל הרבנית לא חזרה בה.

(עלינו לשבח)

פינת ההלכה

מהלכות פסח

מכירת חמץ:

א: כדאי ומומלץ לצרוך את כל החמץ עד פסח, כדי שלא יישאר חמץ בחג, כשיש צורך מוכרים את החמץ שנשאר לגוי.

ב: המכירה מתבצעת באמצעות הרב באופן הבא:

- חותמים אצל הרב על הרשאה למכירת חמץ. (אין צורך להביא את החמץ לרב).
- סוגרים את החמץ במקום מיוחד ומסומן - מערב החג, עד אחרי פסח.
- החמץ נשאר כל החג ברשות המוכר.
- במוצאי שביעי של פסח החמץ נקנה מהגוי, ואפשר שוב להשתמש ולאכול ממנו.

חשוב: אפשר לחתום על ההרשאה גם לפני שמרכזים את החמץ במקום מיוחד. מי שלא יכול לחתום, ימנה שליח שיחתום בשמו.

ג: אפשר לחתום על ההרשאה מראש חודש ניסן, רצוי לא לדחות לרגע האחרון.

ד: במוצאי שביעי של פסח אפשר לאכול ולהשתמש בחמץ שנמכר ללא פעולה מיוחדת.

חשוב:

- אחרי פסח **אסור לאכול או ליהנות בכל צורה שהיא מחמץ שלא נמכר לגוי**, גם אם היה מכוסה ונעול.
- אין לקנות או לאכול חמץ אחרי החג אצל מי שלא מכר חמץ. צריך להיות אישור על כך מגורם מוסמך.

חכמת חיים: כשאני צודק אף אחד לא זוכר, וכשאני טועה אף אחד לא שוכח. (שימח"ה)

שמחה רבה (!!) אביב הגיע פסח בא.

מכירים את השיר? ובכן, כבר שנים אני שואלת את עצמי מי שמח שפסח בא? רק המילה 'פסח' גורמת לחלק מאיתנו לעליה בלחץ הדם/ גרדת/ פריחה בעור. (זה מאוד אישי...).

האם כך צריך להיות? האם המילה 'פסח' חייבת להיות בקונוטציה שלילית.

התשובה היא לא! אפשר גם אחרת.

קודם עלינו להחליט מה סדר העדיפות שלנו. הילדים או הניקיון. ברור לכולנו שהילדים כמובן. בשלב שני צריך ללמוד את ההלכות איך מכשירים את הבית לפסח. כשנדע איך מכשירים, נגלה שהרבה מהעבודות שאנו עושים הם עבודות ניקיון – חשובות מאוד – אך אינן חיוניות דווקא לחג.

את ההכנות לחג צריך לעשות עם הילדים! נשתף אותם בעשייה, נפסיק באמצע העבודה לארוחות משותפות, ניקח הכול בקלות, (זו בחירה). והעיקר הכול בשמחה!

נקבל על עצמנו להיות רגועים ולא לכעוס. הימים שלפני החג עלולים להיות 'לימוני', אך אפשר גם להפוך אותם ללימונדה.

בהצלחה ושבת שלום, שושנה.

"וראה הכהן והנה לא הפך הנגע

את עינו... טמא הוא."

לא הפך הנגע את עינו,

אפשר להסביר לפי מה שאמרו חז"ל, שאם נטהר הנגע, מתהפך ה'נגע' ל'ענג'.

והנה אותיות נו"ן וגימ"ל נשארות במקומן במלת 'נגע' כמו במילת 'ענג'. רק העי"ן משנה מקום. במילה נגע העין בסוף, ובמלה ענג העין בהתחלה. וזה פירוש המילים: **'וראה הכהן והנה לא הפך הנגע את עינו'**, כלומר, העין של נגע לא החליפה מקומה שלא נהפכה מנגע לענג טמא הוא.

(הרב מרגליות - עיטורי תורה)

סיפור לשבת

ניצוץ שהתעורר / שלמה גלפרין

בתוך כל נפש יהודית טמון ניצוץ אלקי. גם אם הוא קטן מאוד, וגם אם הוא חבוי, עדין הוא קיים ואפשר ללבותו. אבא, ר' חנוך ז"ל, עורר נשמות רבות לתשובה. הוא היה שוחט, מוהל ובעל מסירות-נפש. הוא ספג את החינוך שהשרישו אדמו"רי חב"ד, וקיים בכל נפשו ומאודו את הפסוק "כי עליך הרגנו כל היום". הנה ספורו של ניצוץ יהודי אחד מני רבים להדליק.

יום אחד פנתה אליו אשה מבגרת, 'חיה' שמה, ובקשה ממנו למול את נכדה. חיה, היתה רעלתו של החסיד ר' אברהם יפה, שכבר הלך לעולמו. בנם, אברהם, נמשך אחר רוחות הזמן וכבר בנעוריו התחבר לנער הקומוניסטי. עם חלוף השנים התקדם אברהם במעלות המפלגה הקומוניסטית עד שנעשה אישיות מפתת וחיונית בה. הוא היה חבר בכמה ועדות חשובות ושמש ראש הלשכה המרכזית של המפלגה בכל האזור. לא מעט בכירים במפלגה היו יהודים. מקצתם נתקו כליל מגע עם יהדותם. היו שהוסיפו לשמר קשר מסוים עם עברם. אברהם היה אחד מהם. מדי שנה, ביום-הכפורים, נהג לפקד לזמן קצר את בית-ההכנסת.

ויהי היום ולאברהם ואשתו, יהודיה גם היא, נולד בן. אברהם אפלו לא חשב לערך ברית-מילה, אך אמו לחצה עליו מאוד למול את התינוק. אברהם פחד שאם יתגלה הדבר, ידח מיד מתפקידו והשקעה של שנים תרד לטמיון, אולם כאשר אימה חיה שאם לא יובא הרוח בברית תאבד עצמה לדעת, נכנע בנה. שני תנאים התנה: תנאי אחד, לקיים את הברית בחשאיות גמורה. תנאי שני – שהברית תבוצע בהעדרו, כך שאם יתגלה הדבר, יוכל לטעון כי הדבר נעשה בזימת אמו ושלא על דעתו.

אבא שמח לקבל עליו את המשימה. חיה מסרה לו את כתבת מגוריה, והם סכמו ביניהם על שעה. בדרך-לברית אסף אבא עוד שני חסידים, כדי שאחד מהם יהיה סנדק והשני יסיע לו במלאכתו. כשהגיעו לכתבת מצאו כי התינוק כבר מחתל כראוי, מוכן לעריכת הברית. אבא הוציא מסלו קיטל לבן, שאותו נהג ללבש גם ביום-כפור, ומצנפת צחורה, שהיה חובש בעת שערך ברית-מילה. בתוך שעה קלה הובא הרוח בבריתו של אברהם אבינו. כל אותה שעה שהתה אמו של התינוק בחדר סמוך, ורק הסבתא חיה טרחה סביב החסידים והנמול ודאגה לכל הדרוש. מפיון שהורי התינוק לא התכוונו להעניק לו שם יהודי, בחרו לו החסידים שם על דעת עצמם. "ישךאל", קראו לו, כשמו של הבעל-שם-טוב, ונמוקם עמם: הבעל-שם-טוב הוא שהחזיר את רגש האהבה לכל יהודי וחנך למסור את הנפש למען הזולת. לאחר הברית הוציאו החסידים מיני מזונות שהביאו עמם. חיה-באשה הביאה בקבוק וודקה והחבורה ישבה לומר 'לחיים'. כוסית ועוד כוסית ובינתים נרד הערב.

לפתע נשמעו נקישות בדלת. לבה חיה התפנוץ מפחד. החסידים הפסיקו את שירתם. פעבר רגע נצב בדלת אברהם. עיניו התרוצצו כה נכה. נפר היה עליו כי אובד-עצות הוא ואינו יודע מה עליו לעשות. "נו, אבי הבן, בוא ותגיד עמנו 'לחיים' לכבוד הרוח הנמול", הפר אבא את השתיקה. בצעדים מהססים ובלב חרד התקרב אברהם לשלחן והצטרף לחסידים. הוא נטל את כוסית הודקה שהגשה לו והתפנון לשותות, כשאבא הניח כפה על ראשו והזכיר לו לברך "שהכל נהיה בדברו". החסידים פצחו בנגון. "אברהם", קטע אבא את הנגון, "התזכר את החסיד ר' אברהם יפה, את התפלה שלו ואת הדרת פניו?" "כן, זוכר אני היטב", ענה אברהם, שלא שכח את אביו. לאחר עוד כמה כוסיות 'לחיים' נפתחו לבו ופיו של אברהם. הוא החל להעלות זכרונות משנות למודיו ב'חדר'. הוא נזכר בידידיו בני-גילו ונזכר גם בתפלות אביו, שנמשכו עד חצות היום. לפתע עצם את עיניו והחל לשחרר בדבקות קטעים מתפלת אביו: "והוא רחום וכפר עוון". "הבט משמים וראה כי היינו לעג וקלס". ... עיניו הוצגומוות זלגו דמעות.

הדקות היו לשעות והשחר החל לעלות. אבא וחבריו החסידים לא רצו שההתעוררות שאחזה באברהם תחלוף בלא תוצאות. "נו, אברהם, אנחנו איננו מגיעים לקרסליו של החסיד ר' אברהם יפה, אך דע כי לנשמתו הגדולה לא תהיה מנוחה כל עוד לא תשנה אתה את דרכך. מהיום והלאה עליך להתחיל להניח תפלין, לשמר שבת, להחליף את כלי המטבח ולהקפיד על כשרות...". אברהם קבל עליו את כל מה שאמר לו אבא. בשלב מסוים הפכה התרגשותו הפנימית להתלהבות של ממש. הוא קם ממקומו והחל לרקד: "יהודי נולדתי ויהודי אשאר". אברהם הצליח להשתחרר מעבודתו הבכירה במפלגה הקומוניסטית. כך היה יכל להתחיל להגשים את ההחלטות שקבל עליו בברית של בנו. הכנסתו של ישךאל בבריתו של אברהם אבינו, החזירה את אברהם לחיקו של עם-ישךאל...